

Sygn. akt: I C 436/18 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2018 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) S.A. w W.

przeciwko S. P.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego S. P. na rzecz powoda Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 515,28zł (pięćset piętnaście złotych dwadzieścia osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 25 lipca 2017 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany odsetek ustawowych za opóźnienie z tymi odsetkami.
- zasądza od pozwanego S. P. na rzecz powoda Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 317zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 436/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko S. P. o zapłatę kwoty 515,28 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż strony łączyła umowa ubezpieczenia z dnia 20 lutego 2016 roku o nr (...), której przedmiotem był samochód marki V. (...) o nr rej. (...) i numerze VIN (...). Podkreślił, iż pozwany nie wywiązał się z umowy i nie opłacił składek w terminie. Natomiast na dochodzoną pozew kwotę składają się: kwota 490,45 zł tytułem należności głównej raty nr 1, której termin płatności minął w dniu 02-11-2016r., oraz kwota 24,83 zł tytułem niezapłaconych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 03-11-2016r. do dnia 24-07-2017r. od kwoty należności głównej.

W dniu 16 października 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał w sprawie VI Nc-e 1411231/17 nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo w całości. Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2017 roku prawomocnemu nakazowi zapłaty nadano klauzulę wykonalności i w oparciu o otrzymany tytuł wykonawczy powód wniósł do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B.P. S. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi S. P..

Pozwany S. P. wniósł zażalenie na postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, w którym wskazał, iż przedmiotowy nakaz zapłaty został wysłany pod adres, gdzie pozwany nie mieszkał. Jednocześnie pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zakwestionował roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, nadto z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Z uwagi na to, iż nie otrzymał odpisu pozwu, zastrzegł sobie prawo do wniesienia dodatkowych zastrzeżeń, twierdzeń i wniosków po doręczeniu mu tego odpisu.

W uzasadnieniu złożonego sprzeciwu pozwany wywodził jedynie, iż z powodu źle wskazanego w pozwie adresu, nie został mu prawidłowo doręczony nakaz zapłaty, a co za tym idzie - powinno to skutkować brakiem prawomocności tegoż orzeczenia.

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 16-10-2017r., postanowieniem z dnia 15 marca 2018 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie. Natomiast postanowieniem z dnia 22 marca 2018 roku uchylono postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności.

Powód Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. po przekazaniu sprawy do tut. Sądu podtrzymał powództwo w całości. Odnosząc się do zarzutu pozwanego zawartego w sprzeciwie powód wskazał, iż roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem trzech lat, natomiast termin wymagalności składki, której zapłata jest przedmiotem niniejszego postępowania przypada na dzień 02 listopada 2016 roku.

Pozwany S. P. wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego. Przyznał, iż w dniu 06 października 2016 roku zakupił samochód opisany w pozwie, który objęty był umową ubezpieczenia obowiązkowego u powoda. Podkreślał, iż poprzedni właściciel zapewnił go, że składka została w całości opłacona. Jednak po otrzymaniu pisma o zapłatę drugiej składki i braku możliwości przeliczenia składki na nowo w związku z posiadanymi przez pozwanego zniżkami, pozwany wskazał, iż wysłał do powoda wypowiedzenie umowy i zawarł nową umowę ubezpieczenia z innym ubezpieczycielem. Dodatkowo pozwany kwestionował wysokość składki, do zapłaty której zobowiązał go powód. Wskazanie samej podstawy, w oparciu o którą składka ta miała zostać przez powoda wyliczona, nie wyjaśnia – w ocenie pozwanego – jak dokładnie została ona wyliczona.

Powód w odpowiedzi na zarzuty pozwanego zaprzeczył, aby przedmiotowa umowa ubezpieczenia została wypowiedziana przez pozwanego. Natomiast wysokość składki należnej od pozwanego została wyliczona zgodnie z treścią art. 32 ust. 4 ustawy o ubezpieczenia obowiązkowych tj. proporcjonalnie do okresu posiadania pojazdu przez pozwanego (od dnia zakupu do dnia zakończenia polisy).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lutego 2016 roku S. B. zawarł z Towarzystwem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia obowiązkowego nr (...), której przedmiotem był pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), na okres od 20 lutego 2016 roku do dnia 19 lutego 2017 roku. Składkę z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia ustalono na kwotę 1 314,00 zł, przy czym jej zapłatę rozłożono na dwie raty w wysokości po 657,00 zł każda, płatne I rata do dnia 20-02-2016r., II rata do dnia 19-08-2016r.

bezsporne, nadto dowód: wniosek – polisa nr (...) z dnia 20-02-2016r. k. 48-48v, potwierdzenie zawarcia obowiązkowego ubezpieczenia OC k. 37

W dniu 06 października 2016 roku S. B. zbył przedmiotowy samochód na rzecz pozwanego S. P.. Sprzedawca o dokonanej sprzedaży powiadomił powodowe Towarzystwo (...). Natomiast pozwany zarejestrował zakupiony pojazd w Starostwie Powiatowym w C. oraz zawarł umowę ubezpieczenia OC z innym towarzystwem ubezpieczeń. Nie wypowiedział jednak dotychczasowej umowy ubezpieczenia OC.

bezsporne, nadto dowód: umowa sprzedaży samochodu z dnia 06-10-2016r. k. 36

W dniu 17 maja 2017 roku powodowe Towarzystwo (...) wezwało pozwanego do zapłaty kwoty 508,79 zł do dnia 24-05-2017r.

dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 17-05-2017r. k. 50

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 31 ust. 1 zdanie 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 2060) w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie.

Natomiast w myśl art. 32 ust. 1 cyt. ustawy posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany do przekazania posiadaczowi, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń, w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu, o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu.

Posiadacz pojazdu mechanicznego, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu ponosi odpowiedzialność wobec zakładu ubezpieczeń za zapłatę składki należnej za okres od dnia, w którym nastąpiło przeniesienie na niego prawa własności pojazdu. Posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, ponosi solidarną odpowiedzialność z posiadaczem pojazdu, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, za zapłatę składki należnej zakładowi ubezpieczeń za okres od dnia przeniesienia prawa własności do dnia powiadomienia przez niego zakładu ubezpieczeń o okolicznościach, o których mowa w ust. 1 (art. 32 ust. 4 cyt. ustawy).

Bezsporną w niniejszej sprawie kwestią było nabycie przez pozwanego w dniu 06 października 2016 roku pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) oraz fakt zawarcia przez poprzedniego właściciela przedmiotowego pojazdu z powodowym Towarzystwem (...) umowy ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany ostatecznie nie kwestionował również twierdzeń powoda o tym, iż składka z tytułu tego ubezpieczenia nie została opłacona w całości, wskazując jedynie, że pozostawał w odmiennym przekonaniu, gdyż poprzedni właściciel zapewniał go o opłaceniu składki. Okoliczności te zostały dodatkowo potwierdzone złożonymi do sprawy dowodami w postaci: wniosku o zawarcie polisy ubezpieczeniowej poprzedniego właściciela (k. 48) oraz umowy sprzedaży samochodu z dnia 06-10-2016r. (k. 49).

Nie ulegało zatem wątpliwości, iż na pozwanego przeszły prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z umowy ubezpieczenia OC stwierdzonej polisą nr (...), w tym obowiązek zapłaty składki za okres, w którym stał się on właścicielem wskazanego pojazdu do dnia, w którym upływał okres ważności polisy tj. od dnia 06-10-2016r. do dnia 19-02-2017r. Skoro składka ubezpieczenia nie została za ten okres pokryta przez poprzedniego właściciela, w ocenie Sądu to na pozwanym ciążył obowiązek uiszczenia składki związanej z ochroną przedmiotowego pojazdu.

Co prawda strona pozwana na rozprawie w dniu 22 czerwca 2018 roku wywodziła, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego, w oparciu o które powód dochodził swoich roszczeń, została przez pozwanego wypowiedziana pismem z dnia 06 października 2016 roku. Kserokopia wspomnianego wypowiedzenia potwierdzona za zgodność z oryginałem przez działającego w sprawie pełnomocnika zawodowego została złożona do akt niniejszej sprawy. Pozwany jednak nie wykazał, iż zostało ono wysłane do powoda, pomimo, iż to na nim właśnie – jako stronie wywodzącej z tej okoliczności skutki prawne – z mocy art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. obowiązek ten spoczywał. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Skoro zatem pozwany nie udowodnił, iż przedmiotowe wypowiedzenie zostało do powoda wysłane, brak jest podstaw w ocenie Sądu, aby uznać, iż zostało ono skutecznie złożone, a tym samym aby pozwany został zwolniony z obowiązku zapłaty składki ubezpieczenia OC.

Dodatkowo podkreślenia wymaga również fakt, iż pozwany podjął obronę dopiero w momencie rozpoczęcia przewodu sądowego po przekazaniu sprawy do tut. Sądu. Co prawda przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie pozwany złożył zażalenie na postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, jak również sprzeciw od nakazu zapłaty, jednak w pismach tych pozwany skupił się na doręczeniu wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym pod niewłaściwy adres pozwanego. Natomiast zarzuty zawarł w sposób ogólny, odnoszący się zarówno co do zasadności pozwu, jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Taka sytuacja miała miejsce z uwagi na fakt, iż pozwany nie otrzymał odpisu pozwu.

W tym miejscu wskazać należy, iż w elektronicznym postępowaniu upominawczym, podobnie jak w tradycyjnym, sprzeciw powinien spełniać wymagania pisma procesowego określone w art. 126 i następnym k.p.c. (z wyłączeniem § 3 tego przepisu, którego nie stosuje się na podstawie art. 126 § 3¹ k.p.c.), a ponadto zawierać: 1) wskazanie zarzutów, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy na podstawie art. 503 § 1 w zw. z art. 505²⁸ k.p.c.; 2) powołanie faktów i dowodów na poparcie twierdzeń skarżącego (art. 503 § 1 w zw. z art. 505²⁸ k.p.c.). Okoliczności faktyczne (właściwie twierdzenia o tych okolicznościach) i dowody zgłoszone w toku dalszego postępowania sąd ma obowiązek pominąć, jeśli pozwanego pouczono o tym wraz z doręzeniem nakazu zapłaty. Należy podkreślić, że pozwany nie musi wskazywać w sprzeciwie zakresu zaskarżenia. Wobec brzmienia art. 505³⁶ k.p.c. nie jest bowiem możliwe wniesienie sprzeciwu od części nakazu zapłaty nawet wtedy, gdy pozwany zgadza się z zasadnością części powództwa (por. komentarz do art. 505³⁵ KPC red. Zieliński 2017, wyd. 9/Flaga-Gieruszyńska).

W niniejszej sprawie pozwany wniósł sprzeciw bez otrzymania wcześniej odpisu pozwu, w oparciu o który mógłby odnieść się do żądania powoda. Sprzeciw ten zawiera jedynie uzasadnienie odnoszące się do uprawdopodobnienia faktycznego miejsca zamieszkania pozwanego oraz ogólny zarzut w postaci zakwestionowania powództwa co do zasady, jak i co do wysokości. W treści uzasadnienia sprzeciwu pozwany zawarł również informację, iż zastrzega sobie możliwość złożenia dodatkowych zastrzeżeń, twierdzeń i wniosków po doręczeniu mu odpisu pozwu.

Możliwość odniesienia się do żądania pozwu, a tym samym sporządzenia sprzeciwu od nakazu zapłaty zawierającego w wszelkie zarzuty oraz powołanie faktów i dowodów na ich poparcie, pozwany uzyskał w momencie ponownego zarządzenia doręczenia mu odpisu pozwu i nakazu. Odpis pozwu wraz z nakazem zapłaty doręczono pełnomocnikowi pozwanego w dniu 19-03-2018r. W terminie wynikającym z art. 502 § 1 k.p.c. w zw. z art. 505²⁸ k.p.c., a więc w terminie dwóch tygodni strona pozwana miała więc możliwość wniesienia prawidłowo sporządzonego sprzeciwu zawierającego wskazanie zarzutów przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy oraz powołanie faktów i dowodów na poparcie

swoich twierdzeń. Strona pozwana takiej czynności jednak nie dokonała. Po upływie terminu do wniesienia sprzeciwu pozwany utracił zatem możliwość wskazania dodatkowych zarzutów.

Nadmienić należy, że z przepisów wynika tj. z art. 32§ 4 ww. ustawy z dnia 22 maja 2003 r., w jaki sposób powinna zostać naliczona kwota należna za ww. okres objęty ochroną ubezpieczeniową. Nie budzi wątpliwości, że posiadacz pojazdu mechanicznego, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu ponosi odpowiedzialność wobec zakładu ubezpieczeń za zapłatę składki należnej za okres od dnia, w którym nastąpiło przeniesienie na niego prawa własności pojazdu. W niniejszej sprawie jest to okres od dnia 06-10-2016r. do dnia 19-02-2017r. Biorąc pod uwagę wysokość całej składki, która objęta była przedmiotowa polisą tj kwotę 1314 zł., należy uznać, że kwota dochodzona pozwem, za ww. okres nie jest zawyżona.

W związku z powyższym Sąd uznał, że powód wykazał swoje roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości, a tym samym w świetle zawartej przez strony umowy w związku z treścią art. 353 k.c. roszczenie powoda zgłoszone w pozwie jest zasadne i na pozwanym ciąży obowiązek zapłaty należności dochodzonej pozwem. Pozwany bowiem w żaden sposób nie podważył materiału dowodowego złożonego w sprawie, nie przedstawił również jakiegokolwiek dowodu, który osłabiłby jego wartość dowodową bądź wykazywałby twierdzenia sprzeczne z twierdzeniami powoda. Nadto brak uregulowania przez pozwanego dochodzonej kwoty spowodował zaistnienie opóźnienia w spełnieniu świadczenia, co uprawniało powoda do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie na podstawie powołanego art. 481 § 1 k.c.

Z uwagi na wynik sprawy o kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., zaliczając do niezbędnych kosztów po stronie powoda: uiszczoną opłatę sądową od pozwu w kwocie 30,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270,00 zł – na mocy § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2015 roku poz. 1804) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł co łącznie dało kwotę 317,00 zł.